

Dennis Mulkens

EL SIERD

*Voetbalanekdotes en Spaanse voetbalsteden
Op hun lekkerst, op hun leukst, op z'n Sierds*

viperson

INHOUD

7	Introductie
11	Proloog
15	‘Sierd, waar sta je?’
29	Een jeugdige radiomaker, dj en cabaretier
37	Anders dan anderen
51	Studio Sport: 1980-1981, 1990-1995
71	Leven als James Bond
83	De bezemkast
93	Afscheid van Jupiler League
101	Een droomtransfer
107	Bodega El Sierd
113	Filmpje!
125	Sierd de Vos studeert af op Willem Elsschot
131	De liefde
137	Het land in

157	Lovers & haters + sex sells
177	Inspiratiebronnen
183	Señor The Boss in Barcelona
217	Weten te leven! Op het Plaza de Oriente in Madrid
253	El Sierd over Sevilla
261	Stadionverbod voor vijf jaar in Valencia
269	El Sierd over Málaga
277	El Sierd over Messi, Pepe en Ronaldo
281	Epiloog
283	Slotwoord
285	CV op radio en tv
287	TV-zenders
289	Bijlage
317	In memoriam

INTRODUCTIE

Sierd de Vos (Veldhoven, 1959) is 35 jaar werkzaam voor diverse Nederlandse omroepen. De laatste 25 jaar is hij onder meer commentator bij voetbal, atletiek en schaatsen. Sierd de Vos is anders dan alle andere commentatoren, vindt men over het algemeen. Vaak tot vreugde, maar soms ook wel tot verdriet van de kijker.

Nadat Sierd de Vos door een overstap naar betaaltelevisie bijna 22 jaar geleden exclusief commentator werd bij het Spaanse voetbal, doopten de tweelingzussen Martine en Hilde Bruggink, uit het gezin van international Arnold, hem op de redactie om tot El Sierd. Deze naam is inmiddels verbonden aan zijn eigen Spaanse voetbalshow en aan dit boek over en met Sierd de Vos.

Een introductie die je nimmer zult horen uit de mond van andere voetbalcommentatoren, is het betoog bij de clash tussen de kemphanen Atlético Madrid en Real Madrid op 11 april 2012. Als scheidsrechter Carlos Delgado fluit voor het beginsignaal, neemt Sierd de Vos bijna anderhalve minuut de tijd voor een inleiding. Ondertussen rolt de bal, wordt er getackeld, gepast, geschoten en gedribbeld. Maar omdat El Sierd vindt dat een topwedstrijd een bijzondere introductie verdient, begint hij zo:

HET LAND IN

Voor Rinus Israel brengt hij een koffertje vol met drachmen over de Griekse grens

Het is vrijdagmiddag in Wijk bij Duurstede. Sierd de Vos neemt afscheid van zoon Kyrill in het kader van de wekelijkse overdracht en maakt zich op voor een ritje naar Zoetermeer. Soepel stuurt hij zijn donkergrijze Golf GTD richting het clubgebouw van de plaatselijke voetbalvereniging DSO, waar hij deze avond de businessclub mag vermaken met een lezing. De Vos aanvaardt de uitnodiging om mee te eten gretig. ‘Als je de keuze hebt om aan te schuiven of zelf te koken is deze snel gemaakt. Ik kan namelijk niet koken.’ De meest geliefde en gehate voetbalcommentator van Nederland schuift daarom aan bij een tafel waar de sponsors hebben ingetekend voor het buffet. ‘Ik kom vanavond met een stuk of tien verhalen die mensen zullen doorvertellen als ze op een verjaardag zijn’, voorspelt hij.

De voorzitter van de businessclub kondigt Sierd de Vos even later aan en er klinkt direct een luidkeels ‘ratatatata’ uit de microfoon. El Sierd inhaleert het applaus van de voetbalkantine, met ook een paar jeugdige voetbalteams; De Vos slaat al jaren aan bij de leeftijdscategorie tot dertig jaar. Hij introduceert

zichzelf, stelt plechtig vast dat hij vandaag 35 jaar geleden in het vak is gestapt, dat er toen nog maar twee televisiezenders waren en steekt van wal. Met een herinnering aan een weekend dat hij als schaatscommentator actief is in Italië.

‘Het was februari 1995 tijdens de Wereldkampioenschappen allround in Baselga di Pinè, in de periode van Falko Zandstra en Rintje Ritsma. De 500 meter stond op het programma, er waren 24 ritten, met om de zes ritten een dweltpauze. Tijdens de tweede dweltpauze werd ik gebeld door een eindredacteur in Hilversum met de volgende informatie: “Zodra op de televisie in Nederland de herhaling van de finish wordt getoond, horen wij klassieke muziek. De Nederlandse televisiekijkers vinden dat niet leuk, want zij hebben inmiddels 1200 keer naar de NOS-telefoniste gebeld of ze de muziek niet willen laten horen. Kun jij straks na de pauze melden dat ze ons niet moeten bellen, want wij kunnen daar niets aan doen. Dat geluid komt uit Italië”.’

‘Dus voor het begin van rit zeven meldde ik dat ik vanuit Hilversum de vraag kreeg of de mensen niet meer wilden bellen met klachten over klassieke muziek. Dat komt namelijk niet door de NOS, vertelde ik, maar dat doet de Italiaanse televisie. En ik eindigde grappig met: “Als u klachten heeft, moet u bij de RAI zijn. Niet bij ons”.’

‘Bij de volgende dweltpauze werd ik weer gebeld door de eindredacteur, die me vroeg of ik nu wilde rechtzetten dat de mensen niet naar de RAI in Amsterdam moesten bellen. Daar was een beurs bezig en de telefonistes werden helemaal

gek van een paar duizend klagers die meldden dat ze helemaal niet zaten te wachten op die waardeloze muziek bij die slow motions.’

Dus na de volgende dwelipaauze heb ik de mensen verteld dat ze ook niet naar de RAI in Amsterdam moesten bellen, maar dat dit allemaal kwam door de Radiotelevisione Italiana, de Italiaanse omroep.’

‘Dit is echt gebeurd, dames en heren. Toen ik net bij de NOS kwam, hield good old Ed van Westerloo me altijd voor: zorg dat je woordgebruik begrijpelijk is voor een kind van twaalf jaar. Dit was dus blijkbaar te moeilijk: u moet bij de RAI zijn. Hoe simpel kun je zijn?’

Bij de volgende anekdote is Hans Kraay sr. aan de beurt en eigenlijk ook diens zoon. ‘Kent u Hans Kraay sr. nog? Hij is de vader van die zoon die steeds met colbertjasjes gooit en in elke televisie-uitzending minstens drie keer paardenlul zegt’, zet De Vos en passant de collega neer van wie hij niet zo’n hoge pet opheeft. ‘Hans Kraay sr. speelde jarenlang betaald voetbal voordat hij commentator werd bij Studio Sport. Vroeger was er nog geen glasvezel, maar werd de wedstrijd opgenomen. Via een oranje PTT-straalpaal kwam het beeld in Hilversum. In de jaren tachtig hadden ze bij de NOS drie binnenkomende lijnen. Eén was er voor het Journaal. Op zondag mocht Studio Sport er altijd twee lenen voor de samenvattingen. De derde

samenvatting werd per band afgevoerd met een motorrijder. Na de eerste helft reed er al een motorrijder met een cassette naar Hilversum. In de doos van die band zaten de aantekeningen van de beeldbandredacteur. Die schreef dan in code: 14.34 min. vrije trap, 20.11, corner, 23.11 eerste gele kaart. Dan konden ze in Hilversum precies nagaan wat de hoogtepunten waren.’

‘Dus ik zat, mei 1981, als assistent van Hans Kraay sr. in het stadion van FC Utrecht voor de wedstrijd tegen PSV. Onder het dak, op een stellage die aan de hoofdtribune was bevestigd met steigerpijpen. Deze kon je met een ladder bereiken. Daar zaten dan de cameraman, Hans Kraay en ik met een blocnote voor de aantekeningen. In de rust meldde Kraay dat hij nodig moest pissen. Maar Kraay speelde vroeger eerst bij DOS uit Utrecht en daarna bij Feyenoord uit Rotterdam. Hij was om die reden niet zo geliefd in de Domstad. De cameraman vroeg aan een steward in het stadion: “Kunt u die ladder even terugzetten, want Hans Kraay moet naar de toilet”. Waarop die man zei: “Hé, Kraay, blijf lekker zitten. Zoek het lekker uit”. We vroegen het hem nog twee keer, maar zonder succes.’

‘Ik was die dag op de fiets naar het stadion gekomen. Met mijn blocnote in een plastic tas van de Spar Supermarkt. Dus ik opperde Hans deze tas te gebruiken om erin te plassen. Hij protesteerde eerst nog even, maar koos er door de hoge nood toch voor niet tot na de wedstrijd te wachten. En vervolgens hingen we deze tas aan een bout van de steigerpijp. Tijdens mijn fietstocht door Utrecht was die zak blijkbaar een paar keer tussen de spaken gekomen, want er zaten wat gaatjes in. De

urine ging vervolgens in dunne straatjes naar beneden. Waarop de man die zojuist had geweigerd te helpen, riep: “Hé, Kraay. Kijk eens uit met je koffie!”’

De zaal buldert en het is de hoogste tijd voor het volgende verhaal. Over Kees Jansma, de man die Sierd de Vos bewondert, over wie hij altijd met groot respect spreekt en met wie hij veel heeft meegemaakt. ‘Kees Jansma, dames en heren, heeft mij zes keer aangenomen en even zo vaak ontslagen. De eerste keer gebeurde dat in Sankt Moritz tijdens een reportage over Gerrit Jan Konijnenburg. Hij was in de jaren tachtig als eerste Nederlander in wedstrijdverband actief op de springschans. We wilden graag beelden maken voor ons programma bij de KRO. Gerrit Jan trainde voor deelname aan de Olympische Spelen in Sarajevo, in 1984. Om dit goed in beeld te brengen, maakten we telkens opnamen van de sprong vanaf een bepaald punt op de schans. En we zouden afsluiten, zo was mijn idee, onderaan met een springende Gerrit Jan en Kees die dan staand voor het einde van de schans vanuit de bukstand in beeld kwam met de tekst: “Dit was Sport op Zaterdag”. En terwijl Kees dit zei, riep ik: “Kijk uit, daar komt er nog een!” Hierop schrok Kees zodanig dat hij viel, zijn enkel brak en in het ziekenhuis van Davos belandde. Waar hij me nog tijdens het bezoekuur ontsloeg.’

‘En nu we het toch over Kees Jansma hebben, dames en heren. Ik kan u melden dat hij vaker is gescheiden dan ik.

Daardoor ben ik weleens op een huwelijksfeest geweest waar de ceremoniemeester op een zeker moment aandacht vroeg voor een binnengekomen telegram van een collega van Kees. Het betrof een boodschap van Eddy Poelmann. “Beste Kees - stop - helaas ben ik niet aanwezig - stop - ik zit bij MVV-Haarlem - stop - overigens was ik anders ook niet gekomen - stop - want ik heb me voorgenomen nog alleen bij je oneven huwelijken aanwezig te zijn”. Sierd de Vos vervolgt deze anekdote met: ‘De huidige vrouw van Kees, met wie hij al jaren is getrouwd, meldde haar ouders ooit dat ze een nieuwe vriend had. Deze destijds tamelijk jonge vrouw vertelde erbij dat hij sportpresentator was bij Studio Sport. Waarop haar vader zijn hoop uitsprak dat het niet om die oude Mart Smeets ging. Waarop zij zei: “Nee, het is Kees Jansma”.’

‘Ik voeg daaraan toe dat ik Kees bewonder om de manier waarop hij nog steeds met zijn vorige relaties omgaat. Dit dankzij zijn verregaande innemendheid. Kees is ook een van de televisie-iconen van ons land. Kees kun je overal ter wereld neerzetten met een camera. Of het nu is op Koninginnedag, tijdens een aanslag of bij een grote sportwedstrijd. Kees kan zeer vakkundig, spontaan, in uiterst correct Nederlands een sfeertekening schetsen die je van anderen niet hoort. Zelfs niet als ze alles oplezen via de autocue.’

